

motto: dacă ești poet de ocazie nu lăsa ocazia să te mănânce de viu, mănânc-o tu.

arătarea la față a morții

intro:

viziunea regizorială

când conduci o floare pe drumul mortului

e supraunitară față de cea

a jocului luminii pe fața miresei

1.

există posibilități de eliberare mi-ai spus în vara în care comunitatea mea dispărea în
cascadă

nu cred în cuvintele tale urechile mele hipoacuzice se apleacă la plânsetul materiei

îmi pare rău că un om simplu

nu va putea să vadă niciodată

florile pe care le va primi la înmormântarea sa

trandafiri crini margarete orhidee lavandă floarea soarelui zambile stânjenel bujori

gherghine lalele lilioci narcise ghiocei garoafe

atâta regret care nu va aduce la viață pe nimeni

atâția lazări care nu vor mai ieși niciodată afară

& soarele va străluci la fel

2.

te arunci în pat ca un sac de cartofi sătul de cotidian

în același timp mama ține câteva tulpini de trandafiri în brațele ei arse de soare

se pregătește să le ducă celui mai sărac bărbat al satului

petalele sunt roșii roze și albe a fost în floarea vieții

cancerul i-a mâncat gâtul respira printr-un tub și avea halucinații

în urmă cu două săptămâni tata s-a dus în stare de ebrietate să-l vadă

[cred că a făcut-o datorită regretului că și-a pierdut prietenul acum vreo 14 ani

și nu l-a condus pe ultimul drum și sora răposatului s-a luat de el]

dar nu singur cu mama alături ca să prindă curaj are multe fobii

cum ar fi răul de sânge

motto: dacă ești poet de ocazie nu lăsa ocazia să te mănânce de viu, mănânc-o tu.

și revenind la bărbatul care va fi înmormântat astăzi
s-a chinuit mult să moară
era un om frumos
atât de frumos că n-ai cum să nu plângi
//pentru că oamenii frumoși sunt niște oameni simpli cu căldură în stomac &
fără vreun pic de dumnezeu//

3.

ferice de poezia asta că a ei
este împărăția tristeții
&
ferice de tine
că citești asta ca un somnifer fărâmițat pe pâine

outro:

*doi gameți se unesc si astfel
de la momentul fecundației până la prima
diviziune avem de-a face cu un zigot.
în primele trei săptămâni de dezvoltare produsul de concepție
este numit preembrion. între săptămânile 4-8 după
fecundație avem un embrion. din luna a 3-a a
dezvoltării intrauterine, embrionul se transformă în făt.
produsul de expulzie este un nou-născut cu ochii închiși și cu două găuri în cap.
acesta va respira va vedea va auzi va mânca va simți va merge
va iubi va săruta va mângâia va plânge pentru prima dată
pentru ca în final după realizarea funcțiilor de reproducere nutriție și relație
să vorbească în limbi de foc
să plângă ca un copil de fecioară fără tată biologic
ȘI
să dispară de pe fața pământului.*

motto: dacă ești poet de ocazie nu lăsa ocazia să te mănânce de viu, mănânc-o tu.

poet de ocazie

lasă-mă mamă să-ți pup mâinile
și să-ți zic cât de frumoasă ești în cămașa de noapte
sunt poet de ocazie:

scriu poezii de dragoste și dor cu lama pe piele &
aștept ca cicatricile să-mi pulseze când te uiți la ele

motto: dacă ești poet de ocazie nu lăsa ocazia să te mănânce de viu, mănânc-o tu.

subiect de (ne)experiență

concentrează-te pe un subiect

așa cum se concentrează un animal de experiență pe orice altceva în afară de durere
într-un spațiu finit nu e în ordine să ai așteptări la nesfârșit
rezerva de umanitate a tatălui tău îți spune o poveste de copii & te sărută de noapte bună
ești un copil fericit pentru câteva clipe

păcat de tine că citești asta ca o pastilă de calmare

păcat și de mine că mi-am ratat viața și nu pot să visez rândurile de mai sus

păcat că Dumnezeu vede toate astea și-și zice că e bine

motto: dacă ești poet de ocazie nu lăsa ocazia să te mănânce de viu, mănânc-o tu.

cât de frumos era el?

1.

spune-mi dragă chiuvetă

cum să demonstrez cât de frumos era el?

2.

e întuneric astăzi și dragostea mea nu știe că cerul nostru strâmt a început să se lărgască de atâta timp

din strâmtoarea aceea ieșeau așa de mulți fluturi

mi-e tare dor de curcubeie rostea cu ochii furați de un decor care nu mi-a aparținut niciodată

se închisese în cutia de chibrite preferată cu scotch

uneori rupea banda adezivă și-l priveam tainic prin nuanțele de negru ale nopții atunci când mă chema să-i țin de urât

niciodată nu ieșea din ea când îi spuneam că afară ploua și

frunzele de arțar cădeau timide pe balcon

3.

mă gândesc să mă pun pe plâns & să dau năvală în această seară peste el

să-mi vadă curcubeiele de pe obraji

murmur uitându-mă în oglinda murdară de pastă de dinți și plec țintă spre el

motto: dacă ești poet de ocazie nu lăsa ocazia să te mănânce de viu, mănânc-o tu.

mișcarea scenică

mișcarea scenică

atunci când rostești un poem de dragoste

e echivalentă cu cea a tăieturilor făcute pe mâini și picioare

la optsprezece ani